

S odhodlaním pre Ježiša

December: Jubilejná katechéza pre dospelých

S odhodlaním pre Ježiša

„Kto položí ruku na pluh a obzerá sa späť, nie je súci pre Božie kráľovstvo.“ (Lk 9, 62)

Cesta, ktorá nepozná návrat

Tieto Ježišove slová sú ako lúč svetla, ktorý preniká hmlou nerozhodnosti. Znejú priamo, prekvapivo prísne, a predsa v sebe nesú nežnosť Boha, ktorý vie, že človek je krehký, že sa často obzerá späť – k tomu, čo bolo známe, bezpečné, hoci aj nedokonalé. A predsa nás Ježiš pozýva kráčať ďalej, neotáčať sa, nezotrvávať v minulosti. Používa obraz roľníka, ktorý drží pluh – človeka, ktorý začal pracovať, siať, kráčať vpred. Ten, kto sa obzrie, stráca smer a vzniknú krivé brázdy. Tak je to aj v duchovnom živote. Kto sa stále obzerá, nemôže napredovať. Kto sa vracia k starým zlyhaniam, výčitkám, ktoré už Boh odpustil, alebo k zraneniam, ten stráca silu pre prítomnosť. Odhodlanie pre Ježiša znamená dôverovať Mu. Je to odvaha urobiť krok, aj keď sa most pod našimi nohami ešte len buduje. Je to rozhodnutie srdca, ktoré hovorí: „Pane, idem – aj keď ešte neviem, kam ma povedieš.“

Advent – čas ticha a bdélého srdca

V advente sa učíme odhodlaniu, ktoré spočíva v otvorení srdca. Tento čas je pozvaním spomaliť, dýchať hlbšie a znova počuť hlas, ktorý v ruchu sveta často zaniká. Advent nie je nečinným čakaním, ale putovaním viery. Je to pohyb duše, ktorá hľadá, pripravuje, otvára sa Božiemu príchodu. Keď sa v nedeľu zapáli ďalšia svieca na adventnom venci, jej plameň akoby hovoril: „Ešte nie si na konci. Ešte stále je čas otvoriť sa svetlu.“ Svetlo sviec, ticho dlhých večerov a tlmené tóny starobylých adventných piesní v sebe nesú zvláštny pokoj. Volajú nás, aby sme stíchli, spomalili, vystúpili z kolobehu povinností a aspoň na chvíľu dovolili Bohu, aby prehovoril. Advent je školou vnútorného načúvania. V tichu sa rodí nová citlivosť – schopnosť vnímať Božie dotyky. V takomto tichu sa srdce pýta: Čo znamená byť verný a odhodlaný pre Ježiša práve teraz? Čo odo mňa žiada v tomto čase, v prostredí, kde žijem, v mojej práci, v rodine, medzi priateľmi? Advent je zároveň časom nádeje. Učí nás, že aj v noci, ktorá sa zdá bez hviezd, sa Boh potichu približuje. Ako maličký lúč svetla, ktoré sa

S odhodlaním pre Ježiša

December: Jubilejná katechéza pre dospelých

prederie cez tmú, aj Jeho prítomnosť preniká do nášho života – nenápadne, ale neodolateľne. A tak sa učíme odhodlaniu, ktoré nevychádza z povinnosti, ale z túžby. Túžby po Svetle, ktoré nezhasína.

Odhodlanie, ktoré sa rodí z lásky

Skutočné odhodlanie nie je vzdor, ale vernosť. Nerodí sa z ambície dokázať, ale z lásky, ktorá nechce prestať milovať. Ježišovo odhodlanie bolo dokonalé – nie preto, že by nepoznal bolesť, ale preto, že ju prijal z lásky. Každý Jeho krok bol vyjadrením rozhodnutia: „Otče, buď vôľa Tvoja.“ Táto poslušnosť z lásky je prameňom všetkej vernosti. A práve do tejto vernosti sme pozvaní aj my. Odhodlanie pre Ježiša sa nerodí v hlučných prejavoch viery, ale v tichu. V tichu modlitby, v tichu rozhodnutia, v tichu srdca, ktoré hovorí: „Pane, idem.“ Niektorí z nás ho prežívajú v starostlivosti o chorého, iní v trpezlivosti matky, ktorá každý deň znova vstáva k dieťaťu, v odvahe človeka, ktorý odmietne zradiť svoje svedomie, hoci ho to niečo stojí. V týchto nenápadných chvíľach, kde sa láska premieňa na skutok, sa Boh usmieva. Odhodlanie pre Ježiša nie je veľké gesto. Je to každodenná tichá služba, ktorú vidí len On.

Vernosť uprostred skúšok

Prídu dni, keď sa zdá, že modlitba je prázdna a Boh mlčí. Keď únava a pochybnosti naplnia srdce. Vtedy sa ukazuje, čo znamená verné odhodlanie. Nie je to eufória, ktorá trvá, kým sa darí, ale tichá vytrvalosť, ktorá neprestane veriť ani v tme. Svätí neboli ľudia bez slabostí. Boli to tí, ktorí sa aj uprostred neistoty rozhodli dôverovať. Svätý Jozef nerozumel Božím plánom, no mlčal a konal. Panna Mária nepoznala budúcnosť, ale povedala „*fiat*“. Ich odhodlanie sa zrodilo z viery, že Boh vedie aj tam, kde človek nevidí cestu. Aj nás Boh pozýva do takej dôvery. „Neboj sa, len ver,“ hovorí Ježiš. Možno sa bojíme choroby, budúcnosti, samoty, sklamaní. No aj v týchto obavách znie Jeho tichý hlas: „Neboj sa, lebo ja som s tebou.“ Práve vtedy, keď už nevládžeme, prichádza sila. Boh kráča vedľa nás – nie ako sudca, ale ako priateľ, ktorý nás podopiera, keď sa potkýname.

S odhodlaním pre Ježiša

December: Jubilejná katechéza pre dospelých

Odhodlanie uprostred sveta

Byť odhodlaný pre Ježiša dnes znamená žiť evanjelium bez kompromisov – s pokojom uprostred nepokoja, s láskavosťou uprostred tvrdosti. V dobe, keď sa kričí, znamená zostať ticho; keď sa súdi, vedieť pochopiť; keď sa ponáhľa, nájsť čas pre druhého. Každý deň nám prináša malé rozhodnutia, ktoré formujú našu vieru. Odhodlanie sa neprejavuje vo veľkých skutkoch, ale v maličkostiach: v úsmeve, v odpustení, v ochote slúžiť, v modlitbe za tých, ktorí nám ublížili. A keď Vianoce pominú a svet sa vráti do každodennosti, práve vtedy sa ukáže, či naše adventné predsavzatia žijú ďalej. Viera nezhasína so svetlami stromčeka – pokračuje v obyčajnosti, ktorá sa stáva posvätnou, ak je v nej prítomná láska. Kristus sa stal človekom, aby bol blízko všetkého ľudského – práce, únavy, radosti, rozhovorov, mlčania. A práve tam, v prostredí našich dní, nás čaká.

Spoločenstvo pútnikov nádeje

Nik z nás nekráča sám. Cirkev je spoločenstvo pútnikov, ktorí si navzájom pomáhajú niesť bremená. Keď jeden klesne, druhý ho pozdvihne; keď jeden zabľúdi, druhý ho privedie späť. Takto kráča Boží ľud – nie dokonalý, ale vedený láskou. Kristus ide pred nami, Duch Svätý nás posilňuje a Otec nás čaká s otvorenou náručou. Nech je tento december časom tichého, ale pevného rozhodnutia. Časom, keď znova položíme ruku na pluh a povieme: „Pane, chcem ísť ďalej.“ Možno kráčame pomaly, možno s ranami na duši, no práve tie rany sa v Jeho prítomnosti menia na znamenia lásky. Odhodlanie pre Ježiša nie je o dokonalosti, ale o dôvere. Nie o sile, ale o vernosti. Nie o istote, ale o viere, že aj keď nevládzeme, On nás nesie.

Modlitba

„Pane Ježišu, ďakujem Ti, že ma voláš nasledovať Ťa. Vieš, že som slabý, že sa niekedy bojím a váham. Daj mi srdce odhodlané, srdce, ktoré sa nevzdáva, aj keď prídu skúšky a nepochopenie. Nauč ma veriť, že každý krok s Tebou má zmysel. Nauč ma vidieť Tvoju prítomnosť v tichu všedného dňa, v úsmeve človeka, v svetle sviece, v pokoji, ktorý dáva len Tvoja blízkosť. Nech som pútnikom nádeje, ktorý kráča s istotou, že Ty si cieľ aj cesta. Amen.“